

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE IXe KAMER

A R R E S T

**nr. 226.957 van 28 maart 2014
in de zaak A. 204.901/IX-7677**

In zake : 1. de BVBA TRANSPORT BRUYER
 2. Christophe DETELLIER
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Alain Franken
 kantoor houdend te 4000 Luik
 Boulevard de la Sauvenière 91
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

het VLAAMSE GEWEST

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 18 mei 2012, strekt tot de nietigverklaring van de beslissing van 14 maart 2012 van de Vlaamse minister van Mobiliteit en Openbare Werken waarbij aan Christophe Detellier een administratieve geldboete wordt opgelegd van 1650 euro wegens beschadiging van het wegdek door overlading van een voertuig en de bvba Transport Bruyer burgerrechtelijk aansprakelijk wordt gesteld voor de betaling van die boete.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verzoekende partijen hebben een toelichtende memorie ingediend.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Walter Van Noten heeft een verslag opgesteld.

De verzoekende partijen hebben een laatste memorie ingediend.

Met toepassing van artikel 90, § 1, derde lid, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, is de zaak verwezen naar een kamer met één lid.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 24 februari 2014.

Staatsraad Daniël Moons heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Valérie Beckers, die *loco* advocaat Alain Franken verschijnt voor de verzoekende partijen, is gehoord.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Walter Van Noten heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Op 24 maart 2011 wordt een vrachtwagen met aanhangwagen, bestuurd door de tweede verzoeker, door de wegeninspectie gecontroleerd op de autoweg E40 te Wetteren. Bij weging wordt vastgesteld dat de tweede as van de vrachtauto met 1883 kg overladen is. Er wordt een proces-verbaal opgesteld wegens inbreuk op artikel 56 van het decreet van 19 december 1998 ‘houdende bepalingen tot begeleiding van de begroting 1999’ (hierna afgekort: het Aslastendecreet).

3.2. Op 29 april 2011 wordt het proces-verbaal overgemaakt aan de procureur des Konings te Dendermonde met het verzoek om overeenkomstig artikel 59 van het Aslastendecreet binnen een termijn van 90 dagen (eventueel verlengbaar met 30 dagen) mee te delen welk gevolg aan de zaak zal worden gegeven. Op 13 mei 2011 wordt meegedeeld dat het parket geen vervolging zal instellen.

3.3. Op 12 augustus 2011 beslist de wegeninspecteur-controleur om aan de tweede verzoeker een administratieve geldboete van 1650 euro op te leggen en de eerste verzoekende partij burgerrechtelijk aansprakelijk te stellen voor de betaling van de administratieve geldboete.

3.4. Op 9 september 2011 tekenen de verzoekende partijen verzet aan tegen die beslissing.

3.5. Op 24 oktober 2011 heeft een hoorzitting plaats. Namens de verzoekende partijen wordt een schriftelijke conclusie ingediend.

3.6. Op 21 november 2011 bevestigt de wegeninspecteur-controleur zijn beslissing om aan de tweede verzoeker een administratieve geldboete van 1650 euro op te leggen en de eerste verzoekende partij burgerrechtelijk aansprakelijk te stellen voor de betaling van de administratieve geldboete.

3.7. Op 30 november 2011 stellen de verzoekende partijen tegen die beslissing beroep in bij de Vlaamse minister van Mobiliteit en Openbare Werken.

3.8. Op 31 januari 2012 heeft een hoorzitting plaats. De verzoekende partijen dienen bovendien een schriftelijke conclusie in.

3.9. Op 14 maart 2012 beslist de Vlaamse minister van Mobiliteit en Openbare Werken aan de tweede verzoeker een administratieve geldboete op te

leggen van 1650 euro en de eerste verzoekende partij burgerrechtelijk aansprakelijk te stellen voor de betaling van de administratieve geldboete.

IV. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

4. In een eerste middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 6.3.a van het Europees Verdrag over de rechten van de mens (EVRM), doordat zij niet in een taal die zij begrijpen op de hoogte werden gesteld van de feiten die hen ten laste werden gelegd.

De verzoekende partijen betogen dat zij geen Nederlands kennen en dat desalniettemin de vaststelling van de overtreding enkel in het Nederlands werd opgesteld. Bovendien was ook de brief waarbij een administratieve geldboete werd opgelegd en waarin de rechtsmiddelen tegen die beslissing werden vermeld enkel in het Nederlands geredigeerd.

De verzoekende partijen voegen eraan toe dat, gelet op de voorrang van het internationaal recht, de verwerende partij ter zake uiteraard niet kan verwijzen naar de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken.

5. In hun laatste memorie wijzen de verzoekende partijen op het onregelmatig karakter van het aanvankelijke proces-verbaal van 24 maart 2011, dat geredigeerd werd in het Nederlands, terwijl de tweede verzoeker Franstalig is. Zij voegen daaraan toe dat geen duidelijkheid werd verschaft over de beroepsmogelijkheden tegen de beslissing van 12 augustus 2011 van de wegeninspecteur-controleur en dat de verzoekende partijen ongelijk werden behandeld vergeleken met personen die strafrechtelijk worden vervolgd en die bijgevolg een beroep

kunnen doen op de “wet van 1935 over het taalgebruik in strafzaken [in gerechtszaken]”.

Beoordeling

6.1. In de mate de verzoekende partijen in hun laatste memorie een beroep doen op de schending van het gelijkheidsbeginsel, gesteund op de verschillende behandeling van een partij indien haar een administratieve geldboete of een straf wordt opgelegd, is dit onderdeel van het middel niet ontvankelijk, want niet aangevoerd in het verzoekschrift tot nietigverklaring.

6.2. Artikel 6.3.a EVRM erkent het recht van eenieder die wegens een strafbaar feit wordt vervolgd om “onverwijld, in een taal die hij verstaat en in bijzonderheden, op de hoogte te worden gesteld van de aard en de reden van de tegen hem ingebrachte beschuldiging”.

Aan voormelde eis is te dezen voldaan, nu uit het proces-verbaal van 24 maart 2011 blijkt dat aan de tweede verzoeker bij zijn verhoor door de wegeninspecteurs een in het Nederlands en het Frans geredigeerde vragenlijst werd voorgelegd die, naar keuze van de overtreder, in één van beide talen kon worden ingevuld. De tweede verzoeker heeft de Franse vragenlijst ingevuld.

- 6.3. Uit het geseponeerde strafdossier blijkt bovendien wat volgt:
- de beslissing van de wegeninspecteur-controleur van 12 augustus 2011 die aan de tweede verzoeker een administratieve geldboete van 1650 euro oplegt, werd in het Nederlands geredigeerd en werd op 12 augustus 2011 ter kennis gebracht van de eerste verzoekende partij. In het bericht van kennisgeving wordt uitdrukkelijk gewezen op de mogelijkheid om verzet aan te tekenen tegen voornoemde beslissing;
 - de verzoekende partijen hebben onmiddellijk een raadsman van hun keuze geraadpleegd, omstandigheid waaruit blijkt dat zij zowel de inhoud van de beslissing van 12 augustus 2011 begrepen als de mogelijkheid om verzet aan te

tekenen, wat tevens blijkt uit de brief van 9 september 2011 van hun raadsman, waardoor verzet werd aangetekend;

- uit de beslissing op verzet van 21 november 2011 blijkt dat de raadsman van de verzoekende partijen een conclusie nam en dat op 24 oktober 2011 een hoorzitting plaatsvond, waarop de advocaat van de verzoekende partijen aanwezig was en alle dienstige elementen voor de verdediging van zijn cliënten kon aanvoeren. In de beslissing op verzet werd de conclusie van de verzoekende partijen bovendien beantwoord;
- noch de verzoekende partijen, noch hun advocaat maakten gebruik van de mogelijkheid vervat in artikel 6.3.e EVRM waardoor zij zich kosteloos kunnen laten bijstaan door een tolk, indien zij de taal die ter zitting wordt gebruikt niet verstaan of niet spreken. Van deze mogelijkheid werd ter zake noch op verzet, noch in graad van beroep gebruik gemaakt, in wezen omdat uit het geheel van de administratieve procedure blijkt dat de verzoekende partijen wel degelijk de inhoud, de betekenis en de draagwijdte van de beslissing op verzet en in beroep hebben begrepen en tijdig zowel verzet als beroep aantekenden tegen de beslissing van 12 augustus 2011 van de wegeninspecteur-controleur waardoor zij werden veroordeeld tot de betaling van een administratieve geldboete;
- tevens stelden de verzoekende partijen tijdig een annulatieberoep in tegen de thans bestreden beslissing.

7. Het eerste middel is niet gegrond.

B. Tweede middel

Uiteenzetting van het middel

8. In een tweede middel voeren de verzoekende partijen aan dat in de bestreden beslissing voor wat betreft het taalgebruik ten onrechte wordt verwezen naar de artikelen 33 en 36 van de wet van 9 augustus 1980 “op het gebruik van de talen in bestuurszaken”, terwijl de artikelen 18 en 19 van deze wet bepalen dat besturen waarvan de zetel gevestigd is in Brussel hun documenten in

hun betrekkingen met particulieren in het Frans of het Nederlands dienen op te stellen, naargelang de betrokkene het Frans of het Nederlands gebruikt. Indien de verwerende partij het Nederlands had willen gebruiken, dan had zij haar maatschappelijke zetel moeten vestigen in het Vlaams Gewest en niet in het Brussels Hoofdstedelijk Gewest.

In ondergeschikte orde laten de verzoekende partijen gelden dat artikel 36 van de wet van 9 augustus 1980 weliswaar bepaalt dat het bestuur het Nederlands dient te gebruiken, doch dat dit niet betekent dat personen die niet in het Nederlands taalgebied gevestigd zijn het Nederlands dienen te gebruiken ten aanzien van het bestuur. Artikel 33 van de wet van 9 augustus 1980 bepaalt bovendien dat de gewesten met particulieren die gevestigd zijn in een ander taalgebied briefwisseling kunnen voeren in de taal waarvan de betrokkenen zich bedienen. Om te voldoen aan artikel 6.3.a EVRM had het Vlaams Gewest dan ook met de verzoekende partijen enkel in het Frans mogen corresponderen. De verwerende partij heeft dit trouwens gedaan om van de overtreder betaling te vorderen, maar niet om hem informatie te verschaffen over de overtreding die hem ten laste wordt gelegd en de beroepsmogelijkheid waarover hij beschikt.

Beoordeling

9. Artikel 36 van “de gewone wet van 9 augustus 1980 tot hervorming der instellingen” (verder: de gewone wet van 9 augustus 1980), regelt het gebruik van de talen door de “diensten van de Executieven waarvan de werkring het gehele ambtsgebied van de Vlaamse Gemeenschap, van de Franse Gemeenschap of van het Waalse Gewest bestrijkt” als volgt:

“§ 1. Behoudens de bepalingen van § 2, gebruiken:

- 1° de diensten van de Vlaamse Executieve het Nederlands als bestuurstaal;
- 2° de diensten van de Franse Gemeenschapsexecutieve en die van de Waalse Gewestexecutieve, het Frans als bestuurstaal.

§ 2. Met betrekking tot de gemeenten met een speciale taalregeling uit hun ambtsgebied, is op de in § 1 bedoelde diensten de taalregeling van toepassing die door de gecoördineerde wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken is opgelegd aan de plaatselijke diensten van die gemeenten, voor de berichten,

mededelingen en formulieren die bestemd zijn voor het publiek, voor de betrekkingen met particulieren en voor het opstellen van akten, getuigschriften, verklaringen en vergunningen.

Voor hun betrekkingen met de openbare besturen, waarvan de zetel gevestigd is in een gemeente van het Duits taalgebied, gebruiken de diensten van de Waalse Gewestexecutieve het Duits.

[...]"

Aangezien de verzoekende partijen niet in een gemeente met een speciale taalregeling gevestigd zijn, wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld dat de Vlaamse overheid in overeenstemming met het voormelde artikel 36 het Nederlands als bestuurstaal dient te gebruiken (RvS 26 april 2011, nr. 212.768, De Baecker e.a.).

De verzoekende partijen beroepen zich voorts op de artikelen 18 en 19 van de gewone wet van 9 augustus 1980. Die artikelen hebben echter geen betrekking op het taalgebruik.

Ook artikel 33 van de gewone wet van 9 augustus 1980 heeft geen uitstaans met het gebruik van de talen in bestuurszaken.

In de mate dat de verzoekende partijen in hun laatste memorie een andere grondslag geven aan het middel afgeleid uit de voornoemde artikelen 18, 19 en 33, is dit onderdeel van het tweede middel niet ontvankelijk.

10. Het tweede middel wordt verworpen.

C. Derde middel

Uiteenzetting van het middel

11. In een derde middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 10 van de Grondwet. Zij menen dat het gelijkheidsbeginsel op verschillende punten geschonden werd.

De verzoekende partijen zijn vooreerst van oordeel dat zij op ongelijke wijze behandeld werden, aangezien hun verweer onontvankelijk werd verklaard omdat het in het Frans was gesteld, terwijl de verwerende partij er in andere zaken geen bezwaar tegen had dat het beroep in het Frans werd ingediend.

Zij laten vervolgens gelden dat het gelijkheidsbeginsel geschonden werd, doordat enkel de vervoerder en de chauffeur vervolgd worden, terwijl de verlader niet aansprakelijk wordt gesteld.

Ten slotte voeren de verzoekende partijen aan dat zij in het kader van de administratieve procedure niet dezelfde waarborgen genieten als bij een strafrechtelijke vervolging. Zij verwijzen desbetreffend naar de verjaringsregels, naar het aannemen van verzachtende omstandigheden op grond van artikel 85 van het Strafwetboek, naar de toepassing van artikel 21ter van het Wetboek van Strafvordering in verband met de overschrijding van de redelijke termijn en naar de mogelijkheid om getuigen te horen of bijkomende onderzoeksmaatregelen te eisen. Daarbij komt dat de boetes die door de verwerende partij worden opgelegd beduidend hoger zijn dan de bedragen van de boetes die bepaald zijn in de wegcode, zodat de overtreder die vervolgd wordt door de verwerende partij minder gunstig behandeld wordt dan degene die strafrechtelijk vervolgd wordt.

Beoordeling

12. Vooreerst wordt opgemerkt dat in het kader van de administratieve procedure noch het verzet van de verzoekende partijen tegen de initiële beslissing van de wegeninspecteur-controleur, noch hun beroep bij de Vlaamse minister van Mobiliteit en Openbare Werken onontvankelijk werd verklaard. De bewering dat de verzoekende partijen ongelijk behandeld werden in vergelijking met andere rechtssubjecten die hun verweer in het Frans hebben ingediend, mist bijgevolg feitelijke grondslag.

Artikel 57, § 3, van het Aslastendecreet bepaalt dat de opdrachtgever en de verlader overeenkomstig de in § 1 en § 2 bedoelde strafbepalingen gestraft worden indien zij instructies hebben gegeven of daden hebben gesteld die hebben geleid tot een inbreuk op artikel 57. Daargelaten de vraag of de Raad van State hierover kan oordelen, blijkt uit het door de verzoekende partijen ingediende dossier dat de verlader geen dergelijke instructies heeft gegeven of wederrechtelijke daden heeft gepleegd, zodat de verlader niet diende te worden betrokken bij de huidige procedure. Bijgevolg mist dit onderdeel van het middel feitelijke grondslag.

De in het middel aangeklaagde ongelijke behandeling van de verzoekende partijen als gevolg van het ontbreken van de waarborgen die gelden bij een strafrechtelijke procedure heeft betrekking op de inhoud en de draagwijdte van het Aslastendecreet. In arrest nr. 127/2000 van 6 december 2000 heeft het Arbitragehof – thans het Grondwettelijk Hof – vastgesteld dat het opleggen van een administratieve geldboete omringd is met waarborgen die verschillend zijn van die welke gepaard gaan met de veroordeling tot een strafrechtelijke boete. Volgens het Hof blijkt echter niet dat dit verschil discriminerend zou zijn (overweging B.11.6).

Tevens blijkt dat de verzoekende partijen kritiek uitoefenen op de federale strafwetgeving en op het Waalse “Aslastendecreet” en deze vergelijken met het Aslastendecreet van het Vlaamse Gewest, zodat zij in wezen kritiek uitoefenen op de federale en gewestelijke regelgeving, waarvoor de Raad van State niet bevoegd is.

In de mate dat de verzoekende partijen kritiek uitoefenen op de ongelijke behandeling in verband met de sanctionering voor dezelfde inbreuken in het Aslastendecreet en in de wegcode omdat in het ene geval de afhandeling plaatsvindt op bestuurlijk-rechterlijk vlak en in het andere geval de zaak behandeld wordt door de justitiële strafrechter, stelt de Raad van State ambtshalve vast dat hij onbevoegd is om te oordelen over het seponeringsbeleid van het openbaar

ministerie dat in wezen heeft geleid tot de administratiefrechtelijke afhandeling van de zaak.

De door de verzoekende partijen aangevoerde schending van het gelijkheidsbeginsel vindt haar doorslaggevende oorzaak in het seponeringsbeleid van de parketten dat zoals gezegd niet kan, noch mag worden beoordeeld door de Raad van State.

Finaliter ziet de Raad van State niet in waarom de verzoekende partijen de voorkeur geven aan een strafrechtelijke afhandeling van hun zaak, waarbij een strafrechtelijke veroordeling een ernstige weerslag kan hebben op de vervoersvergunning van de eerste verzoekende partij, die door de bevoegde overheid zou kunnen worden ingetrokken indien een strafrechtelijke veroordeling volgt en waarbij de strafrechtelijke veroordeling tevens wordt vermeld in het strafregister.

13. In hun laatste memorie voeren de verzoekende partijen de schending aan van het proportionaliteitsbeginsel. Dit onderdeel van het middel is niet ontvankelijk omdat het reeds kon worden aangevoerd in het inleidend verzoekschrift.

14. Het derde middel wordt verworpen.

D. Vierde middel

Uiteenzetting van het middel

15. In een vierde middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van het onpartijdigheidsbeginsel. Volgens de verzoekende partijen is dat beginsel geschonden, doordat de wegeninspecteur-controleur die de administratieve geldboete heeft opgelegd vervolgens zelf beslist of hij deze sanctie al dan niet behoudt, zodat hij zowel rechter als partij is. Het feit dat vervolgens

tegen die beslissing beroep kan worden ingesteld, doet geen afbreuk aan die vaststelling, aangezien de ambtenaar bij wie het beroep wordt ingediend evenmin onpartijdig is en rekenschap dient af te leggen aan de bevoegde minister. Het feit dat de Raad van State aan de eisen van onpartijdigheid en onafhankelijkheid beantwoordt, is niet voldoende, aangezien die waarborgen op grond van artikel 6 EVRM ook van toepassing zijn op de procedure die de rechterlijke uitspraak voorafgaat. De verzoekende partijen merken op dat zij niet de mogelijkheid hadden om bijkomende onderzoeksmaatregelen te vragen, getuigen te horen of rechtvaardigingsgronden in te roepen.

Beoordeling

16. In het middel wordt in essentie aangevoerd dat de administratieve geldboete wegens overtreding van het Aslastendecreet niet wordt opgelegd door een onafhankelijke en onpartijdige instantie.

De waarborgen die artikel 6, § 1, EVRM biedt voor een eerlijk proces door een onafhankelijke en onpartijdige rechterlijke instantie zijn van toepassing op vonnissen en arresten van de justitiële rechter en niet op beslissingen van het actief bestuur. Vanuit het oogpunt van de vereisten die gesteld zijn bij artikel 6, § 1, EVRM volstaat het dat tegen dergelijke beslissingen uiteindelijk beroep mogelijk is bij een rechterlijke instantie die voldoet aan de bij artikel 6, § 1, EVRM gestelde vereisten. De Raad van State heeft herhaaldelijk geoordeeld dat het vernietigingsberoep aan de verzoekende partij aan wie op grond van het Aslastendecreet een administratieve geldboete werd opgelegd, het recht op toegang tot een onafhankelijke en onpartijdige rechterlijke instantie waarborgt:

“11. In dit geval is een administratieve boete opgelegd door de wegeninspecteur-controleur, is het verzet daartegen verworpen door dezelfde wegeninspecteur-controleur, en is het beroep tegen die laatste beslissing verworpen door de Vlaamse minister van Mobiliteit en Openbare Werken. Geen van deze overheden is een rechterlijke instantie, in de zin van artikel 6, § 1, van het EVRM.

12. Het artikel 6 van het EVRM bepaalt evenwel niet dat de administratieve instanties die de boete hebben opgelegd of die kennis genomen

hebben van het verzet of het beroep daartegen, aan de vereisten van artikel 6, § 1, van het EVRM moeten voldoen. Het volstaat dat tegen de eindbeslissing van de administratieve overheid een beroep openstaat bij een rechterlijke instantie met ‘volle rechtsmacht’, in de zin waarin het EHRM dat begrip verstaat. (EHRM, 17 april 2012, Steiniger t. Oostenrijk, nr. 21539/07, § 46).

13. Tegen de beslissing van de minister kan de verzoekende partij overeenkomstig artikel 14 van de Raad van State-wet, een beroep tot nietigverklaring instellen bij de Raad van State. Er moet dan ook in de eerste plaats onderzocht worden of de Raad van State een rechtscollege is dat beantwoordt aan de vereisten van artikel 6, § 1, van het EVRM.

14. Wanneer de Raad van State uitspraak doet in het kader van een beroep tot nietigverklaring, zoals in casu, oefent hij het volgend wettigheidstoezicht uit: hij kan uitspraak doen over de feitelijke zowel als de juridische geschilpunten, hij kan de juistheid, de pertinentie en de toelaatbaarheid van de motieven waarop de bestreden beslissing steunt nagaan en hij kan, specifiek in verband met de administratieve sancties, beoordelen of er een evenredigheidsverband bestaat tussen de gesanctioneerde gedraging en de opgelegde administratieve sanctie.

Weliswaar kan de Raad van State zijn beslissing niet in de plaats stellen van die van het bestuur dat de administratieve geldboete heeft opgelegd. Dit neemt echter niet weg dat, wanneer hij diens beslissing vernietigt, het bestuur verplicht is zich te conformeren aan het vernietigingsarrest en, indien het een nieuwe beslissing neemt, het de motieven van het vernietigingsarrest niet mag miskennen.

15. Op grond van die vaststellingen is de Raad van State van oordeel dat hij als rechter met de ‘volle rechtsmacht’, over de zaak uitspraak doet. Dat standpunt is overigens bevestigd door het Grondwettelijk Hof (zie onder meer GwH, 18 november 2010, nr. 130/2010; 30 maart 2011, nr. 44/2011, B.10.1; 18 mei 2011, nr. 78/2011, B.6.2; B.8) en het Hof van Cassatie (Cass., 15 oktober 2009, *Arr.Cass.*, 2009, nr. 584).”

De Raad van State sluit zich enerzijds aan bij voornoemde rechtspraak en bevestigt anderzijds de vaste rechtspraak die hij inmiddels in talrijke arresten heeft ontwikkeld betreffende de aangevoerde schending van het onpartijdigheidsbeginsel (zie onder meer: RvS 6 juli 2012, nr. 220.214, nv Decotrans).

17. Het vierde middel is niet gegrond.

E. Vijfde middel

Uiteenzetting van het middel

18. In een vijfde middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de wet van 29 juli 1991 ‘betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen’. De verzoekende partijen stellen vast dat de motivering van de bestreden beslissing identiek is aan de motivering van andere beslissingen in gelijkaardige dossiers. Volgens de verzoekende partijen blijkt daaruit dat geen rekening werd gehouden met de specifieke kenmerken van het dossier.

Beoordeling

19. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 ‘betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen’ verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat op een afdoende wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn met de ernst van de genomen beslissing.

Het belangrijkste doel van de verplichting tot uitdrukkelijke motivering is dat de betrokkene in de hem betreffende akte zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, zodat hij met kennis van zaken kan uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden.

De vaststelling dat verschillende beslissingen waarbij een administratieve geldboete wegens inbreuken op het Aslastendecreet werd opgelegd in vergelijkbare bewoordingen werden gemotiveerd, volstaat niet om te besluiten dat die motivering stereotiep en niet afdoende zou zijn. De bestreden beslissing geeft *in casu* duidelijk de redenen aan waarom het beroep van de

verzoekende partijen tegen de beslissing van de wegeninspecteur-controleur wordt verworpen.

De verzoekende partijen verduidelijken bijgevolg niet met welke specifieke elementen van de zaak in de motivering van de bestreden beslissing geen rekening werd gehouden. De bestreden beslissing vermeldt duidelijk de concrete vaststellingen waaruit de overtreding op het Aslastendecreet blijkt.

20. Het vijfde middel is niet gegrond.

F. Zesde middel

Uiteenzetting van het middel

21. In een zesde middel voeren de verzoekende partijen aan dat het proportionaliteitsbeginsel geschonden werd, doordat voor een overlading van 13% tot 15% een administratieve geldboete van 1650 euro wordt opgelegd, terwijl inbreuken op de wet van 21 juni 1985 “betreffende de technische eisen” waaraan elk voertuig moet voldoen met “een boete tussen 10 en 10.000 BEF” worden bestraft. Zij verwijzen ook naar een vonnis van de politierechtbank te Luik waarbij voor een duidelijk zwaardere overlading een lagere geldboete werd opgelegd. Bovendien heeft het Hof van Justitie in een arrest van 9 februari 2012 in de zaak Márton Urbán t. Vám- és Pénzügyőrség Észak - alföldi Regionális Parancsnoksága geoordeeld dat sancties in verhouding moeten staan tot de feiten en effectief, ontradend en niet discriminerend moeten zijn. Te dezen is de sanctie duidelijk niet proportioneel, gelet op het verschil tussen de boetes voor een overlading in het kader van de wegcode en de boetes die gevorderd worden door de verwerende partij. De sanctie is bovendien discriminerend, aangezien enkel tegen de verzoekende partijen en tegen de verlader geen vervolging werd ingesteld.

Beoordeling

22. Artikel 59, § 2, eerste lid, van het Aslastendecreet bepaalt dat het tarief van de administratieve geldboete gelijk is aan de minimum geldboete overeenkomstig de overlading, zoals bepaald in artikel 57, verhoogd met de opdecimen.

De overlading op de tweede as van de vrachtwagen van de verzoekende partijen bedroeg 1883 kg.

Artikel 57 van het Aslastendecreet stelt de minimum geldboete bij een overlading met 1500 kg tot minder dan 2000 kg vast op 300 euro. Verhoogd met de opdecimen brengt dit de administratieve geldboete op 1650 euro.

Het komt de Raad van State niet toe de proportionaliteit van het bedrag van de administratieve geldboete dat in het Aslastendecreet is vastgelegd te beoordelen, vermits dit een kritiek op de inhoud van het Aslastendecreet uitmaakt.

Op grond van artikel 59, § 2, tweede lid, van het Aslastendecreet, kan de wegeninspecteur-controleur of de Vlaamse regering als verzachtende omstandigheden aanwezig zijn een administratieve geldboete onder de betreffende minimumbedragen opleggen. De verzoekende partijen voeren in het middel echter niet aan dat de verwerende partij ten onrechte geen rekening heeft gehouden met verzachtende omstandigheden. De argumentatie die de verzoekende partijen desbetreffend ontwikkelen in hun laatste memorie en waardoor zij een nieuwe grondslag geven aan het middel is niet ontvankelijk, omdat deze argumentatie reeds kon worden ontwikkeld in het inleidend verzoekschrift.

Wat betreft de grief dat enkel de verzoekende partijen en niet de verlader vervolgd worden, wordt verwezen naar het antwoord op het derde middel.

23. Het zesde middel wordt verworpen.

G. Zevende middel

Uiteenzetting van het middel

24. In een zevende middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de rechten van verdediging. Samengevat voeren zij de volgende grieven aan:

- De verwerende partij moet het bestaan van de inbreuk bewijzen. Te dezen blijkt uit het dossier niet dat de verzoekende partijen op de hoogte waren van de overlading. Volgens de verzoekende partijen moet de twijfel die daarover bestaat in hun voordeel spelen.
- De overtreding is niet bewezen, aangezien niet vaststaat dat de gebruikte asdrukweiger correct werkte en aan alle ijkingscriteria voldeed. Bovendien is het niet zeker dat de weegbon afkomstig is van het toestel dat door de verbalisanten gebruikt werd.
- Aangezien de procureur des Konings de zaak geseponeerd heeft, kan de eerste verzoekende partij niet burgerlijk aansprakelijk worden gesteld.
- Door het vermoeden van wegdekbeschadiging schendt de verwerende partij het vermoeden van onschuld, dat gewaarborgd wordt door artikel 6.2 EVRM en artikel 14.2 van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten.
- De verwerende partij is niet ingegaan op de vraag van de verzoekende partijen om in aanmerking te komen voor uitstel, zonder dat hierover enige uitleg werd verschaft.

Beoordeling

25.1. De eerste grief betreft het moreel bestanddeel van het misdrijf.

In verband met het moreel bestanddeel van een misdrijf heeft het Hof van Cassatie in een arrest van 8 oktober 2002 (nr. P.01.1149.N) het volgende overwogen:

“Overwegende dat wanneer de wet van de delictsomschrijving geen schuldvorm vermeldt, zoals hier bij verkeersovertredingen, de schuld bestaat uit het feit dat de dader de inbreuk wetens en willens heeft gepleegd, hetzij onachtzaam handelde, tenzij de wetgever deze laatste schuldvorm uitgesloten heeft wat hij niet deed bij verkeersovertredingen;

Dat in dit geval de rechter de schuld kan afleiden uit het materiële feit van de overtreding voor zover de overtreder geen grond van rechtvaardiging of enige andere schulduitsluitingsgrond aannemelijk maakt.”

Het Hof van Cassatie neemt derhalve aan dat wanneer de wet betreffende de delictsomschrijving geen schuldvorm vermeldt, de rechter de schuld kan afleiden uit het materiële feit van de overtreding, voor zover de overtreder geen grond van rechtvaardiging of enige andere schulduitsluitingsgrond aannemelijk maakt.

In een arrest van 2 november 2004 oordeelde het Hof van Cassatie met betrekking tot de misdrijven bedoeld in de artikelen 18, §§ 1 en 2, en 26 van het koninklijk besluit van 15 maart 1968 ‘houdende algemeen reglement op de technische eisen waaraan de auto’s, hun aanhangwagens, hun onderdelen en hun veiligheidstoebehoren moeten voldoen’ het volgende:

“[...] dat die bepalingen inhouden dat eenieder die een voertuig gebruikt, zich ervan moet vergewissen dat het gewicht in beladen toestand ervan niet meer bedraagt dan het hoogst toegelaten gewicht, ook al heeft hij zelf het voertuig niet geladen; dat het verzuim daaraan te voldoen het opzet of de schuldige nalatigheid kan uitmaken vereist opdat het morele bestanddeel van het misdrijf zou bestaan.”

De bestreden beslissing verwerpt het argument van de verzoekende partijen dat het moreel bestanddeel van de overtreding niet bewezen is, op grond van de volgende overwegingen:

“Eenieder die een voertuig gebruikt, moet zich ervan vergewissen dat de massa en de massa onder de assen niet meer bedraagt dan de maximaal toegelaten massa, ook al heeft hij zelf het voertuig niet geladen;

Het verzuim daaraan te voldoen kan het opzet of de schuldige nalatigheid uitmaken vereist opdat het morele element van het misdrijf zou bestaan. Het woord ‘kan’ is logisch, daar ontegensprekelijk stellen dat men, bij gebrek aan

controle van de massa van zijn voertuig, onachtzaam of opzettelijk handelde in strijd zou zijn met het vermoeden van onschuld;

Bij realisatie van het materieel element van het misdrijf ontstaat bij de zogenaamde onachtzaamheidsmisdrijven een feitelijk vermoeden dat het moreel element aanwezig was;

De vaststelling van een overlading wijst er dus, *prima facie*, op dat de overtreder nalatig is geweest;

Behoudens wanneer de overtreder, met een zekere graad van geloofwaardigheid, de naleving van de voor hem geldende algemene zorgvuldigheidsplicht kan aantonen, door bijvoorbeeld met succes een grond van rechtvaardiging of enige andere schulditsluitingsgrond aan te voeren, kan de schuld worden afgeleid uit het materiële feit van de overtreding;

Appellanten merken vooreerst op dat de overtreder verklaard heeft dat hij niet op de hoogte was van de overlading;

Niet weten dat het voertuig overladen was is geen voldoende argument, vermits de inbreuk niet opzettelijk moet zijn gepleegd om toch strafbaar te zijn;

Appellanten zijn van oordeel dat, gelet op het feit dat de overtreder zijn voertuig niet kon laten wegen en de totale massa van het voertuig niet overschreden was, hem geen nalatigheid kan verweten worden;

Wanneer er geen technische middelen ter beschikking van de overtreder staan om zijn voertuig te wegen, wordt van hem verwacht een voldoende marge in acht te nemen zodat het risico op overlading zo goed als zeker uitgesloten is. Ook al moet de lading daarvoor verdeeld worden over verschillende transporten. Zoniet handelt hij onachtzaam;

De overtreder heeft, volgens appellanten, een dergelijke voldoende marge in acht genomen;

De totale massa van de sleep bedroeg, op het ogenblik van de vaststellingen, 40.534 kg, terwijl de maximaal toegelaten massa 44.000 kg bedraagt;

Er dient evenwel te worden benadrukt dat de sleep bestond uit een combinatie vrachtwagen met aanhangwagen;

De totale massa van de vrachtwagen bedroeg 21.554 kg, terwijl de maximaal toegelaten massa 19.120 kg bedraagt;

De totale massa van de aanhangwagen benaderde de maximaal toegelaten massa bijlange niet;

Wanneer de maximaal toegelaten massa van het voertuig overschreden is, ontstaat er een verhoogd risico dat ook één van de assen overladen is;

De overtreder was zich, als professioneel vervoerder, hiervan bewust, of diende het minstens te zijn;

De tweede as van de vrachtwagen was overladen met 1.883 kg;

Het voertuig was geladen met vloeren;

Het moet bovendien worden aangenomen dat een dergelijke asoverlading voor een normale, voorzichtige en redelijke chauffeur niet onopgemerkt kan blijven;

Door zich desondanks met het voertuig op de openbare weg te begeven heeft de overtreder een risico genomen;

Hij die er zich immers weliswaar bewust van is dat zijn handelen of onthouding strafrechtelijk beschermde rechtsgoederen of rechtsbelangen kan

schenden, doch erop vertrouwt – door een verkeerde inschatting van de situatie: ondoordachtheid, lichtzinnigheid of overmoed – dat deze mogelijke gevolgen – die hij niet wil – niet zullen intreden, handelt met bewuste culpa;

Uit het voorgaande blijkt dan ook overduidelijk dat het gedrag van de overtreder *in casu* niet strookte met hetgeen van een normale, voorzichtige en redelijke chauffeur, geplaatst in dezelfde feitelijke omstandigheden, kan verwacht worden;

Het opzet in hoofde van de overtreder is dan ook bewezen.”

Uit de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen heeft de verwerende partij wettig kunnen afleiden dat de tweede verzoeker zich niet heeft gedragen zoals van een normale, voorzichtige en redelijke chauffeur in dezelfde feitelijke omstandigheden kan worden verwacht. De omstandigheid dat de chauffeur niet op de hoogte was van de overlading en over geen middelen beschikte om het gewicht van het voertuig te controleren, maakt geen grond van rechtvaardiging of een schulditsluitingsgrond uit. De verwerende partij heeft wettig geoordeeld dat het moreel bestanddeel van de inbreuk bewezen is.

25.2. De tweede grief betreft het materieel bestanddeel van het misdrijf.

Volgens de verzoekende partijen is het niet zeker of de asweger op een correcte manier werkte en aan alle ijkingscriteria voldeed en zou het niet mogelijk zijn om aan de hand van het strafdossier te achterhalen of de weegbon afkomstig is van het toestel dat door de verbalisanten gebruikt werd.

Het proces-verbaal van 24 maart 2011 van de wegeninspecteurs vermeldt onder meer:

- “- De weging geschiedde op de daartoe voorziene weegbrug, geïnstalleerd door de Vlaamse overheid, langsheen de op- en afrit van de autosnelweg E40 te WETTEREN.
- De asweger met digitaal aanwijzend weegapparaat, merk Central Weighing Ltd., type Supaweigh II en serienummer 005520, werd door de Federale Overheidsdienst Economie, K.M.O., Middenstand en Energie, Afdeling Metrologie van de Algemene Directie Kwaliteit en Veiligheid op zijn juistheid getest op 19-10-2009.”

Uit voornoemd proces-verbaal blijkt derhalve dat de asdrukweiger op 19 oktober 2009, dit is minder dan twee jaar vóór de vaststelling van de overlading van het voertuig, door de bevoegde metrologische dienst op zijn juistheid werd getest. De verzoekende partijen maken niet duidelijk aan welke voorschriften inzake ijking niet werd voldaan.

Bovendien is er geen enkele reden om aan te nemen dat de weegbon die als bijlage 1 bij het proces-verbaal is gevoegd, niet afkomstig zou zijn van het toestel waarvan de verbalisanten gebruik hebben gemaakt.

25.3. De derde grief betreft de burgerlijke aansprakelijkheid van de eerste verzoekende partij.

Ingevolge artikel 59, § 5, van het Aslastendecreet is de onderneming burgerrechtelijk aansprakelijk voor de betaling van de administratieve geldboete opgelegd aan de personen voor wie ze overeenkomstig artikel 1384 van het Burgerlijk Wetboek aansprakelijk is.

Het feit dat het dossier door het parket geseponeerd werd, heeft niet tot gevolg dat de eerste verzoekende partij niet burgerrechtelijk aansprakelijk kan worden gesteld voor de betaling van de administratieve geldboete. Dit vloeit rechtstreeks voort uit artikel 55*bis*, 5°, van het Aslastendecreet, zoals gewijzigd door artikel 144 van het decreet van 12 december 2008. Krachtens voornoemd artikel dient onder een “overtreder” te worden verstaan de “natuurlijke persoon of rechtspersoon die een inbreuk op artikel 56 begaat of in voorkomend geval als opdrachtgever of verlader optreedt”.

25.4. De vierde grief betreft het vermoeden van onschuld.

De verzoekende partijen voeren aan dat het vermoeden van onschuld werd miskend, doordat op basis van de rechtspraak van het Hof van Cassatie vermoed wordt dat er schade aan het wegdek is veroorzaakt. Die grief

betreft in essentie de verenigbaarheid van artikel 56 van het Aslastendecreet met artikel 6.2 EVRM en artikel 14.2 van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten.

Het Grondwettelijk Hof heeft desbetreffend bij arrest nr. 61/2010 van 27 mei 2010 in antwoord op een door de Raad van State gestelde prejudiciële vraag als volgt geoordeeld:

“B.2. Het verwijzende rechtscollege vraagt of artikel 56 van het Vlaamse decreet van 19 december 1998 bestaanbaar is met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in samenhang gelezen met artikel 6.2 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens en met artikel 14.2 van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten, in zoverre die bepaling een wettelijk vermoeden van verboden wegdekbeschadiging zou inhouden.

B.3.1. Artikel 6.2 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens en artikel 14.2 van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten houden het vermoeden van onschuld in.

B.3.2. Wettelijke vermoedens zijn in beginsel niet in strijd met die verdragsbepalingen (in die zin : EHRM, 7 oktober 1988, *Salabiaku* t. Frankrijk, § 28; 20 maart 2001, *Telfner* t. Oostenrijk, § 16). Zij moeten evenwel een redelijk verband van evenredigheid vertonen met het wettig nagestreefde doel (EHRM, 23 juli 2002, *Janosevic* t. Zweden, § 101; 23 juli 2002, *Västberga Taxi Aktiebolag en Vulic* t. Zweden, § 113), waarbij rekening moet worden gehouden met de ernst van de zaak en waarbij het recht van verdediging moet worden gevrijwaard (EHRM, 4 oktober 2007, *Anghel* t. Roemenië, § 62).

B.4.1. Artikel 56, eerste lid, van het Vlaamse decreet van 19 december 1998, zoals vervangen bij artikel 3 van het Vlaamse decreet van 19 december 2003 houdende bepalingen tot begeleiding van de begroting 2004, bepaalde: ‘Het is verboden het wegdek te beschadigen door een overschrijding van de maximale toegelaten massa’s of de massa’s onder de assen zoals bepaald in de artikelen 18, §§ 1, 2 of 32*bis*, van het koninklijk besluit van 15 maart 1968 houdende algemeen reglement op de technische eisen waaraan de auto’s, hun aanhangwagens, hun onderdelen en hun veiligheidstoebehoren moeten voldoen’.

B.4.2. Uitgangspunt van die bepaling was dat er een oorzakelijk verband bestaat tussen de overschrijding van de federale aslastenbeperkingen en de beschadiging van het wegdek. In de parlementaire voorbereiding wordt daaromtrent verwezen naar een onderzoek van onder meer het Opzoekingscentrum voor de Wegenbouw (*Parl. St.*, Vlaams Parlement, 1998-1999, nr. 1214/8, p. 6).

B.5.1. Artikel 9, 1°, van het Vlaamse decreet van 24 juni 2005 houdende bepalingen tot begeleiding van de aanpassing van de begroting 2005 heeft in voormelde bepaling de woorden ‘een overschrijding van de maximale toegelaten massa’s of de massa’s onder de assen zoals bepaald in de artikelen 18, §§ 1, 2 of 32*bis*, van het koninklijk besluit van 15 maart 1968 houdende

algemeen reglement op de technische eisen waaraan de auto's, hun aanhangwagens, hun onderdelen en hun veiligheidstoebehoren moeten voldoen' vervangen door de woorden 'zich met een voertuig op de openbare weg te bevinden waarvan de massa op de grond onder één van de assen het bij de goedkeuring vastgestelde maximum met meer dan vijf procent overschrijdt'.

B.5.2. Die wijziging werd als volgt verantwoord:

'De strafbaarstelling wordt aangepast ten opzichte van de vorige versie van het decreet zodat voortaan enkel overladingen per as strafbaar gesteld worden. Hiervoor wordt niet langer expliciet verwezen naar de federale technische eisen. Er wordt wel nog verwezen naar de bij goedkeuring vastgesteld maximum massa van de assen. Een overlading van minder dan 5 % op een as wordt getolereerd. Er kan pas een proces-verbaal worden opgesteld wanneer minstens één as meer dan 5 % overladen is. Uiteraard wordt rekening gehouden met de massa na correctie (*i.e.* na aftrek van de technische tolerantie van het meettoestel).

Een overlading op het totaal is enkel nog strafbaar als inbreuk op de federale technische eisen.

Schade aan het wegdek wordt immers hoofdzakelijk veroorzaakt wanneer een as zwaarder geladen is dan wettelijk voorzien. Wetenschappelijke studies hebben dit reeds herhaaldelijk aangetoond.

Schade hoeft echter niet *per se* te bestaan uit zichtbare schade zoals putten en scheuren en spoorvorming. Dit zijn slechts enkele van de meest voorkomende uiterlijke verschijningsvormen van de schade zoals bedoeld in dit artikel, de werkelijke schade manifesteert zich veeleer in een vermindering van de levensduur van de weg. Bij de aanleg van wegen wordt immers rekening gehouden met een bepaald aantal belastingen dat het wegdek moet kunnen trotseren tijdens haar levensduur. Elke abnormale belasting zorgt er dus voor dat het wegdek vlugger aan het eind van haar levensduur is en aldus vlugger moet vervangen worden. Dit brengt kosten en verkeersellende met zich mee. De (bijkomende) schade stijgt evenredig met de vierde macht van de aslast' (*Parl. St.*, Vlaams Parlement, 2004-2005, nr. 334/1, p. 6).

B.6. Uit de wijziging van de in het geding zijnde bepaling bij het voormelde artikel 9, 1°, van het Vlaamse decreet van 24 juni 2005 kan niet worden afgeleid dat er geen oorzakelijk verband zou bestaan tussen de overlading van het voertuig en wegbeschadiging. De decreetgever beoogt juist gevolg te geven aan wetenschappelijke studies waaruit blijkt dat die wegbeschadiging in hoofdzaak voortvloeit uit de overlading op een as. Gelet op die studies is de overlading op een as van het voertuig een verantwoorde aanwijzing dat het misdrijf, namelijk het veroorzaken van schade aan het wegdek, is gepleegd.

B.7. Bovendien kan noch uit de tekst van de in het geding zijnde bepaling, noch uit de parlementaire voorbereiding ervan worden afgeleid dat in geval van overschrijding met meer dan vijf procent van de maximaal toegelaten massa op de grond onder één van de assen een onweerlegbaar vermoeden van wegdekbeschadiging zou zijn ingesteld. De bepaling houdt slechts een verlichting in van de bewijslast van het openbaar ministerie.

B.8. De prejudiciële vraag dient ontkennend te worden beantwoord."

Artikel 56 van het Aslastendecreet houdt geen schending in van het door artikel 6.2 EVRM en artikel 14.2 van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten gewaarborgd vermoeden van onschuld.

25.5. De vijfde grief betreft de weigering om aan de verzoekende partijen uitstel van de betaling van de administratieve geldboete te verlenen.

Ingevolge artikel 59*bis*, § 1, van het Aslastendecreet, ingevoegd bij decreet van 24 juni 2005, kan de wegeninspecteur-controleur, na de overtreder en in voorkomend geval de onderneming gehoord te hebben, geheel of gedeeltelijk uitstel van de tenuitvoerlegging van de betaling van de administratieve geldboete toekennen.

De Raad van State heeft geoordeeld dat wanneer de betrokkene verzachtende omstandigheden inroept of erom verzoekt hem geheel of gedeeltelijk uitstel van betaling toe te kennen, uit de motivering dient te blijken waarom op het verzoek van de betrokkene niet werd ingegaan. De voorwaarde is wel dat de betrokkene specifieke redenen inroept om in zijn geval verzachtende omstandigheden aan te nemen of geheel of gedeeltelijk uitstel van betaling toe te staan. Bovendien komt het enkel de verwerende partij toe om een eigen handhavingsbeleid te ontwikkelen, waarbij rekening wordt gehouden met de in de parlementaire voorbereiding van het decreet van 24 juni 2005 gegeven aanwijzingen dat verzachtende omstandigheden restrictief moeten worden toegepast en dat het niet de bedoeling is de zware boetes systematisch te verlagen onder het wettelijk minimum. In dat kader oordeelt de verwerende partij soeverein over het al dan niet in aanmerking nemen van verzachtende omstandigheden. Hetzelfde geldt voor het al dan niet verlenen van een geheel of gedeeltelijk uitstel voor wat de opgelegde administratieve geldboete betreft.

De verzoekende partijen hebben in hun beroep aangevoerd dat de chauffeur over geen middelen beschikte om het gewicht van het voertuig te controleren.

In de bestreden beslissing wordt echter uiteengezet dat het feit dat de chauffeur zijn voertuig niet kon laten wegen niet tot gevolg heeft dat hem geen nalatigheid kan worden verweten en dat de asoverlading van 1883 kg voor een normale, voorzichtige en redelijke chauffeur niet onopgemerkt kon blijven.

Uit de bestreden beslissing blijkt derhalve waarom het feit dat de chauffeur zijn voertuig niet kon laten wegen, geen reden is om aan de verzoekende partijen geheel of gedeeltelijk uitstel van de betaling van de administratieve geldboete toe te staan.

26. Het zevende middel is in zijn verschillende onderdelen niet gegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. De verzoekende partijen worden verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 350 euro, elk voor de helft.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 28 maart 2014, door de Raad van State, IXe kamer, samengesteld uit:

Daniël Moons,	staatsraad, waarnemend voorzitter,
bijgestaan door	
Tiny Temmerman,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Tiny Temmerman

Daniël Moons